

Övningsledning och batch vid mobförrådet

EN KOMPANICHEF PÅ ETT LUFTBEVAKNINGSKOMPANI BLICKAR TILLBAKA

Mitt under kalla krigets dagar i juni 1952, när DC 3:ans försvinnande gjorde att Sveriges förhållande till Sovjetunionen var en aning frostigt, påbörjade jag min reservofficersutbildning på F 20.

Utbildningen syftade till en allsidig luftbevakningsutbildning. Bland de olika ämnena kan jag nämna flygplanigenkänning, där vi hade en kunnig lärare i lt "Figge" Blomqvist, sedermera strilbatchef vid F 10. Efter den grundläggande utbildningen fick vi välja specialisering. Vi hade att välja på utbildning till luftbevakningsleare, rrjal eller radartroppch. Eftersom jag var intresserad av friluftsliv och inte gärna ville krypa ner under jorden valde jag utbildningen till radartroppchef.

Vi var ett sammansvetsat gäng på fjorton aspiranter, som åkte runt i södra Sverige med kraftaggregat, indikatorvagnar, höjdradar och spaningsradar. Naturligtvis skulle vi så högt upp som möjligt på backarna för att få så bra täckning som möjligt. Vid ett tillfälle såg det riskfyllt ut, när de baktunga fordonen tenderade att tippa bakåt. En erkänt duktig förare från F 9 fick rekvireras.

Genomgång av kokustrustning

Vid resoffexamen på F 20 medverkade bl a övlt Stangenberg. Han meddelade då att vi som gått troppchefslinjen troligen skulle få andra uppgifter, eftersom att man bedömde att vi inte skulle kunna hålla oss ajour med den tekniska utvecklingen.

Eftersom jag under min praktik redan tjänstgjort på F 10 och fått veta att det fanns en del vakanser inom luftbevakningskompanierna, var det naturligt att söka hit. Kn Sjunnesson var frivoff och chef för ett luftbevakningskompani och jag blev hans inso (instruktionsofficer).

Nu startade ett givande samarbete med F 10, där jag upplevt många chefer. Den förste var öv Bergman, som ville att man skulle vara snäll mot de värnpliktiga eftersom de kunde bli riksdagsmän och den senaste öv Bjäre som var lt när jag kom till F 10.

Flygvapnets lottaskolor som numera är centraliserade till Bunge fanns tidigare bl a på F 10. Ifrån 1956 och ca 10 år framåt var jag varje sommar instruktör på dessa kurser. Där arbetade jag med Löwenhielm, Lissinger, Weberg, Nilsson, "Mac" Persson och min trogne vapenbroder Ryno Nygren. Jag kom ju nyutbildad från F 20 med Televerkets behörighetbevis i fickan, men det var svårt att hålla kunskaperna aktuella. När det stundade tillämpningsövning på kurserna for jag och "Mac" ut till AT-stationer för att göra omkopplingar. Jag hade behörigheten och "Mac" hade kunskapen aktuell.

Min första lottakurs satte mig verkligen på prov eftersom jag fick i uppgift att leda högre kursen. Den hade inte förekommit tidigare för ls och därför fick man skapa sin egen kursplan. Eleverna var mycket ambitiösa och flera av dem, som t ex Gyllenstierna och Kenne har därefter gjort flygvapnet stora tjänster som instruktörer.

Det var en fin tid dessa somrar på F 10, även om våra stora kurser ansträngde F 10 under "sommarvilan". Genom att tjänstgöra som instruktör får man en säkerhet även i detaljer i luftbevakningstjänsten. Det kan vara en fara eftersom man lätt fastnar i detaljer när man som chef ska syssla med de "stora linjerna". Eftersom mitt kompani under många år led brist både på befäl och estradpersonal var detaljkunskap en nödvändighet. Jag började som kompani-chef 1964 och när jag överlämnade kom-

paniet 1987 var läget ett annat. Det är tryggt att veta att det finns kunnigt befäl och intresserade lottor som genom F 10:s duktiga instruktörers ledning tränas för sina uppgifter.

Jag hade förmånen att under KFÖ 1987 vara med i övningsledningen för att följa övningen och i viss mån vara till hands och stötta min efterträdare. Nuvarande uppläggning av KFÖ som innebär att kompaniets befäl genomför den huvudsakliga planeringen är bra. Var och en får då en bättre inblick i vilket stort arbete det innebär att hantera ett luftbevakningskompani utspritt på en yta av 90 x 90 km. Det gäller att noga planera verksamheten så att de olika luftbevakningsstationerna blir tillgodosedda med transporter, materiel och utbildning.

Utbildningsskedet var denna gång förlagt till F 5 och Husarlägre. F 5 visade sig vara en mycket gästvänlig flottilj, där vi på förråd och expeditioner kände oss välkomna trots att vi var "inhysingar".

Under en knapp veckas tid skulle de värnpliktiga lära sig luftbevakningstjänstens grunder av kompaniets befäl och särskilt inkallade instruktörer. Min uppfattning är att det gick bra och övningsresultatet gav också bevis på detta. Detta beror kanske i hög grad på att "repgubbarna" och lottorna har en positiv inställning till sin uppgift. Eftersom vi rycker loss dem från i många fall ansvarsfulla civila jobb, är det viktigt att utbildningen är väl planerad och att de får sådan information att de känner sig som en viktig länk i helheten d v s vårt luftförsvaret.

Inge Wir

Inge Wir